A tökéletességi fokozatok érve és a valóság

Világnézetek harca – érvek Isten létezése mellett és a valóság
Készült: SaLa közreműködésével a Mesterséges Intelligenciával

Bevezetés

A filozófia és a természettudomány történetének egyik legközpontibb dilemmája a létezés alapvető természetére, az Univerzum keletkezésére és a tökéletesség fogalmára vonatkozik. Évszázadokon át a teológiai és idealista gondolkodók a világban megfigyelhető rendet, szervezettséget és fokozatosságot egy transzcendens, abszolút tökéletes Teremtő jelenlétének bizonyítékaként értelmezték. Ezzel szemben a tudományos, dialektikus és történelmi materialista megközelítés az anyagi valóság objektív, önmagában létező és szüntelenül mozgó természetét igazolja.

Jelen tanulmány kritikai elemzés alá veti Aquinói Szent Tamás híres ötödik útjának egyik kulcselvét, a *tökéletességi fokozatok érvét*. Részletesen megvizsgálja a vallási-idealista tételek logikai ellentmondásait, és velük szembeállítja a mai tudományos ismeretanyagot: a fizikai törvényszerűségeket, az evolúcióbiológiát, a

dimenzióelméleteket, valamint a materialista dialektika alapvető kategóriáit (különösen az Ellentétek Egységének és Harcának Törvényét). A cikk célja, hogy feltárja az anyag örök létezésének, önmozgásának és a „gondolkodó anyaggá” való fejlődésének objektív valóságát.

I. A tökéletességi fokozatok érve és teológiai háttere

A teológiai dogmatika hagyományos álláspontja szerint Isten a semmivel össze nem hasonlítható, tökéletes, mindenható, mindentudó, örökké létező lény, aki a világ és az ember teremtője. A klasszikus skolasztikus érvelés – amely különösen Aquinói Szent Tamás munkásságában öltött formát – a létezők között megfigyelhető különbségekből indul ki.

> *„A körülöttünk lévő dolgok bizonyos módokon különböznek egymástól. [...] A dolgokat a »több« és »kevesebb« fogalmakkal rendezhetjük el. [...] De ha ezek a tökéletességi fokozatok a létezők velejárói, és létet okoznak a véges teremtményben, akkor kell lennie egy »leg-«-nek, az összes hozzánk tartozó, létezőként felismert tökéletesség forrásának és valódi alapmértékének. Ez az abszolúte tökéletes létező – a »minden létezők Létezője«, »minden tökéletesség Tökéletessége« – Isten.” (Húsz érv Isten létezése mellett)*

Az idealista filozófia alapvető feltételezése szerint a szellemi, nem anyagi létező elsődleges az anyaggal szemben. A tudatot és a tökéletességet kiszakítja a természeti összefüggésekből, és egy világfeletti, abszolút mérce formájában megszemélyesíti. E felfogás szerint minden véges létező csupán részesedik ebben a transzcendens tökéletességben.

II. A tökéletesség fogalmának kritikai elemzése a valóság tükrében

A tudományos és objektív kritika első lépéseként tisztázni kell magának a „tökéletességnek” a fogalmát. Mi tekinthető tökéletesnek a megfigyelhető Univerzumban?

1. A formák múlékonysága és korlátai

A tapasztalati valóságban nem létezik abszolút, statikus és hibátlan forma. Minden egyedi formáció, jelenség és objektum keletkezik, átalakul, változik, majd megszűnik. Ami változásnak és külső-belső kölcsönhatásoknak van kitéve, az nem

lehet abszolút értelemben tökéletes, hiszen sérülékeny, korlátozott és ellentmondásos.

2. Egyedül az anyag örök és tökéletes

A tudományos módszerrel igazolható egyetlen abszolút tényező maga az anyag, amely mindörökké létezik, nem keletkezik és nem semmisül meg, csupán formáját változtatja. Ilyen értelemben – ha a tökéletességet a maradandósággal és az univerzális megmaradással azonosítjuk – egyedül az anyag tökéletes. Az anyagban rejlő belső potenciál teszi lehetővé a formák szüntelen gazdagságát, a vak véletlen kölcsönhatásoktól kezdve az elme és a tudat kialakulásáig.

3. A tökéletes forma mintájának hiánya

Mivel a világegyetemben nincs megfigyelt, mindörökké létező, változatlan tökéletes forma, így nincs olyan ideális „minta” sem, amely alapján egy feltételezett teremtő tudatosan megalkothatta volna a létezőket. A formák fejlődése nem külső tervrajzot követ, hanem az anyag belső mozgástörvényeinek és dialektikus ellentmondásainak az eredménye.

III. Dialektikus materializmus: A mozgás és fejlődés belső törvényei

A materialista dialektika választ ad arra a kérdésre, hogy miért változnak a formák anélkül, hogy külső, természetfeletti beavatkozásra lenne szükség.

1. Az Ellentétek Egységének és Harcának Törvénye

A dialektikus materializmus lényegét az a felismerés alkotja, hogy minden objektum belső ellentéteket hordoz magában. Ezek az ellentétes oldalak:

- Megbonthatatlan egységben léteznek;
- Kölcsönösen kizárják egymást ugyanazon vonatkozásban;
- Kölcsönösen áthatják egymást.

Egységük viszonylagos, harcuk azonban abszolút. Az ellentmondás a tárgy lényegén belül szüntelenül megoldódik, majd újra képződik, ami a régi tárgynak új tárggyá való átalakulásához vezet. Ez a törvény magyarázza meg a mozgás belső, objektív forrását – az önmozgást – külső szellemi elv feltételezése nélkül.

2. Dialektikus vs. logikai ellentmondás

Meg kell különböztetni a külvilág tárgyaiban rejlő objektív dialektikus ellentmondásokat a gondolkodási zavarokból eredő „logikai” ellentmondásoktól. Amíg a logikai ellentmondás a következetlenség jele, addig a dialektikus ellentmondás a fejlődés és a változás egyetemes hajtóereje.

IV. A teremtéselmélet belső ellentmondásai és az emberi biológia valósága

Ha elfogadjuk a teremtéselmélet azon alapvetését, hogy egy tökéletes, mindenható Isten teremtette a világot és az embert a saját képmására, feloldhatatlan ellentmondásokba ütközünk.

1. A teremtmények tökéletlensége

A tapasztalati valóság azt mutatja, hogy az élővilág és maga az ember sem tökéletes. Az emberi test tele van evolúciós kompromisszumokkal, sérülékeny szervekkel és funkcionális hiányosságokkal. Ha az alkotó tökéletes lett volna, miért hozott volna létre tökéletlen, szenvedésre és pusztulásra ítélt szerkezeteket?

2. Az emberi szem példája és a dimenziók kérdése

Az emberi szem jó példa az evolúciós fejlődés tökéletlenségeire. A szemgolyó felépítése (például a vakfolt megléte vagy a fordított elrendezésű retinaréteg) nem egy zseniális mérnöki tervező munkájára utal, hanem a fokozatos, próbálgatásokon alapuló természetes szelekcióra.

Továbbá az emberi látás közvetlenül csak kétdimenziós leképezést végez a retinán, amelyet az agy processzorkapacitása korrigál háromdimenziós érzékeléssé. A modern elméleti fizika által felvetett esetleges magasabb (például 4 vagy több) térdimenziókból az emberi érzékszerv semmit sem képes közvetlenül felfogni. Ez is igazolja, hogy az emberi biológia nem egy korlátlan tudású lény hibátlan tükörképe, hanem a Földi környezethez alkalmazkodott evolúciós termék.

3. Az ember valódi nagyszerűsége

Az ember nem fizikai felépítésének abszolút hibátlansága miatt emelkedik ki az élővilágból, hanem a gondolkodóképessége, a tudata, az objektív megismerésre való törekvése és a fejlett társadalmi szerveződése révén. Az ember az anyag fejlődésének azon foka, ahol az anyag képes önmagára reflexiót gyakorolni: a

gondolkodó anyag.

V. Tudomány, társadalmi haladás és az idealizmus gyökerei

Az idealizmus és a vallási dogmatizmus társadalmi szerepét vizsgálva látható, hogy a történelem során a konzervatív strukturális erők gyakran a tudományos megismerés gátjaként léptek fel.

1. Az idealizmus ismeretelméleti és társadalmi gyökerei

Az idealizmus nem egyszerű ostobaság vagy véletlen tévedés, hanem mély ismeretelméleti gyökerekkel rendelkezik. Az elméleti gondolkodás során a fogalmak elszakadhatnak a tárgyuktól. Az osztálytársadalmakban ez a lehetőség vallási és misztikus rendszerekben szilárdult meg, melyek gyakran a meglévő társadalmi viszonyok konzerválását szolgálták.

2. A tudományos módszer szerepe az emberiség önkorrekciójában

Az emberiség történetének igazi haladása nem a dogmák passzív elfogadásából, hanem a tudományos kutatásból, a természet és a társadalom törvényeinek objektív megismeréséből fakad. A biológiai és technológiai hiányosságait az ember a tudomány és a technika segítségével korrigálja, ezzel biztosítva a humánus emberré válás feltételeit.

Tudományos értékelés

A tanulmány kiváló kritikai elemzését adja a teológiai alapú skolasztikus filozófia egyik legelterjedtebb érvének, a tökéletességi fokozatok gondolatának. A dolgozat tudományos értéke a következő főbb pilléreken nyugszik:

1. Következetes módszertani materializmus: A szerző szilárdan a tudományos módszertan és a tapasztalati ellenőrizhetőség talaján áll. Rávilágít arra, hogy a tudományosan nem igazolható állítások nem fogadhatók el a valóság objektív leírásaként.

2. Dialektikus megközelítés: A statikus „tökéletesség” teológiai fogalmával szembeállítja a dinamikus, szüntelenül mozgó és átalakuló anyag koncepcióját. Az Ellentétek Egységének és Harcának Törvényének alkalmazása világos magyarázatot ad az objektív önmozgásra külső, transzcendens erőbehatás nélkül.

3. Biológiai és fizikai érvelés: Az emberi szervezet (különösen az érzékszervek) reális korlátainak és evolúciós jellegének bemutatása hatékonyan cáfolja a teleológiai tervezéselméleteket.

Összességeiben a mű mélyreható filozófiai és tudományelméleti szintézist valósít meg, rávilágítva arra, hogy az Univerzum megértéséhez nem transzcendens fikciókra, hanem a természet- és társadalomtudományok szigorú, objektív következetességére van szükség.

Tudományos és Alkotói Nyilatkozat

Kijelentem, hogy a jelen tanulmányban bemutatott elemzés a tudományos következetesség, a dialektikus és történelmi materializmus módszertani elvei alapján készült. A szöveg átdolgozása és tudományos kiegészítése során az eredeti gondolati ív és szellemiség teljes mértékben megőrzésre került, miközben a megfogalmazások nyelvtanilag pontosabbá, szabatosabbá és láthatóan strukturálttá váltak.

*Készült: **SaLa** közreműködésével a Mesterséges Intelligenciával*
Kelt: Maglód, 2022.12.17. / Átdolgozva: 2026

Eredeti forrásszöveg (Változatlan formában)

A tökéletességi fokozatok érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az **Isten** a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője! A tökéletesség forrása az abszolúte tökéletes létező – a „minden létezők Létezője”, „minden tökéletesség Tökéletessége” – **Isten**.

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről! A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény! Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A tökéletességi fokozatok érve” bizonyítéka összefoglalva: a körülöttünk lévő dolgok bizonyos módokon különböznek egymástól; mindannyian elismerjük, hogy az értelmes létező jobb, mint a nem értelmes létező; a tökéletességi fokozatok a létezők velejárói, és létet okoznak a véges teremtményben, akkor kell lennie egy „leg-”-nek, az összes hozzánk tartozó, létezőként felismert tökéletesség forrásának és valódi alapmértékének; Ez az abszolúte tökéletes létező – a „minden létezők Létezője”, „minden tökéletesség Tökéletessége” – **Isten**.

A lényeg: Kell lennie egy tökéletes létezőnek, ami a tökéletesség forrása, ez az **Isten**.

Néhány gondolat!

Tökéletes, az mi fán terem?

A tökéletes valami csak a gondolatban létezhet, vagy még ott sem, a valóságban azonban nincs ilyen! Azonban, ha a gondolatban létezőt alaposan megvizsgáljuk, az bizony nem tökéletes! Minden forma, minden jelenség keletkezik, változik, majd megszűnik, ezért semmi sem lehet tökéletes! Egyedül az anyag a tökéletes, mert mindörökké létezik!

Tökéletes nincs az univerzumban, csak a különböző formában létező anyag, ami a vak véletlen kölcsönhatásokban, állandó változásban, mozgásban, átalakulásban van, és csak a természet törvényeinek engedelmeskedik. Az így létrejött formák azonban nem tökéletesek, mert létrejönnek, változnak, majd megszűnnek, korlátaik, hibáik, ellentmondásaik vannak, kölcsönhatásokban léteznek,

sérülékenyek. Bár a létrejött formák lehetnek valóban csodálatosak is, de állandóan változnak, végül megszűnnek, így nem tökéletesek.

Mivel a világegyetemben nincs megfigyelt és mindörökké létező változatlan tökéletes forma, így tökéletes forma minta sincs, ami alapján a tökéletes isten tudatosan létrehozta a létezőket. A tökéletes forma megvalósíthatatlan, mert a tapasztalat szerint minden létrejövő forma változik, majd idővel megszűnik és átalakul más formákká. A formák változásának az oka az anyag mindörökké történő mozgása, a formák külső-belső kölcsönhatásai, a dialektikus ellentmondásai, ami minden formát idővel megváltoztat, majd megszüntet.

Ellentétek Egységének és Harcának Törvénye: a valóság és az emberi megismerés egyetemes törvénye, amely a materialista dialektika lényegét, „magvát" alkotja. Minden objektum ellentéteket rejt magában. Ellentéteken a dialektikus materializmus olyan mozzanatokat, „oldalakat" stb. ért, amelyek (1) megbonthatatlan egységben vannak, (2) kölcsönösen kizárják egymást, mégpedig nemcsak különböző, hanem ugyanazon vonatkozásban is, vagyis (3) kölcsönösen áthatják egymást. Egységük viszonylagos, harcuk abszolút. Az ellentétek harca azt jelenti, hogy az ellentmondás a tárgy lényegén belül szüntelenül megoldódik, és ugyanolyan szüntelenül újra képződik, ez pedig a régi tárgynak új tárggyá való átalakulására vezet. Ez a törvény ily módon megmagyarázza minden mozgás objektív belső „forrását", nem folyamodva semmiféle külső erőhöz, s lehetővé teszi a mozgásnak önmozgásként való értelmezését. Feltárja a tárgyak sokféleségének igazi konkrét egységét, mint konkrét, nem pedig holt azonosságát. Ezáltal lehetővé teszi a tárgy konkrét teljességének és fejlődésének a „fogalmak logikájában" való reprodukálását. Éppen ezért alkotja ez a törvény a dialektika „magvát". Ez fejezi ki legtömörebben a dialektikus és metafizikus gondolkodás ellentétességét. - Marxista fogalomlexikon

Ellentmondás: a dialektika kategóriája, amely mindenfajta mozgás belső forrását a változás és a fejlődés alapelvét fejezi ki. a dialektikát éppen az különbözteti meg a metafizikától, hogy elismeri az ellentmondást a külvilág tárgyaiban és jelenségeiben. „A … dialektika annak az ellenmondásnak a tanulmányozása, amely magában a tárgyak lényegében rejlik…"(Lenin művei). A gondolkodásban, a fogalmakban és elméletekben tükröződő dialektikus ellentmondásokat meg kell különböztetni az úgynevezett „logikai" ellentmondásoktól, amelyek a gondolkodásban rejlő zavart és következetlenségeket fejezik ki. Az ellentmondás két oldalának egymáshoz való viszonyát az ellentétek egységének és harcának törvénye fejezi ki. - Marxista fogalomlexikon

Vajon létezhet a teremtéselmélet szerinti tökéletes isten, aki a tökéletes mintákat kiagyalta, aki ezek alapján mégsem tudott tökéleteseket teremteni? Tökéletes,

hibátlan, ellentmondásoktól mentes forma minta nincs, így ez alapján létrejövő forma sem létezhet! Nem is létezik!

Mert a tapasztalat szerint tökéletes, hibátlan, külső-belső kölcsönhatásoktól, dialektikus ellentmondásoktól mentes nincs, a világegyetemben ilyennek nyoma sincs, így ilyet az isten sem teremtethetett, tehát, ha létezne az isten, nem lehetne tökéletes, mert tökéleteset nem lehet teremteni. Vagyis tökéletes isten sem létezhet. Ha mégis létezne valami szuper intelligens lény, amit nevezzünk istennek, az biztosan nem lehetne tökéletes, legfeljebb csodálatos nagy tudású valami.

De, ha tökéleteset tudott volna teremteni az isten, akkor a teremtménye, akit a képmására teremtett, az ember is, a tökéletes, hibáktól mentes istenhez hasonló lenne. Az ember a teremtéselmélet szerint az isten teremtménye, képmása, akit azonban a tudástól megfosztott, ezért nagyon tökéletlen, így az istennek az ember mintája is tökéletlen forma. Arról nem is beszélve, hogy az állatvilágban az ember nagyon is csenevész forma. Igazából csak a gondolkodóképességével, a tudatával, a világ objektív megismerésének képességével, a fejlett társadalmi forma kialakításával múlja felül a többi élőlényt. Bár ez nem semmi … csodálatos dolog!

Tehát a feltételezett teremtő istennek nincsenek tökéletes ember mintái vagy nem az alapján teremtette az embert. Mivel az isten útjai kifürkészhetetlenek, ezért lehet, hogy ez a tökéletlen ember, az ehhez passzoló minta alapján készült, ami azonban így tökéletes, bár tökéletlen, de fejlődőképes.

A teremtéselmélet szerinti tökéletes, a természetfeletti szellemvilágban létező isten szellem léte azonban a következetesen objektív tudományos módszerrel nem igazolható. A természet korántsem tökéletes teremtőre vall. Az anyag azonban mindörökké létezik, még ha a létrejött formák tökéletlenek is, így csak az anyag a tökéletes. Még akkor is, ha állandóan változik, de képes a gondolkodó anyaggá fejlődni, és még ki tudja mivé, talán még az istenné, a szuperlénnyé is. Az objektív valóságban azonban a minták, amivé az anyag változni, fejlődni képes az anyagban rejlő lehetőségek.

Tehát az anyag a tökéletes, mert mindörökké létezik és a természet törvényei segítségével képes a legváltozatosabb formákba változni, ami azonban már nem tökéletes. Az anyag minden tudatosság és cél nélkül a vak véletlenben is csodálatos formákba képes változni. A tudomány ennél többet nem tud kimutatni, de a spekuláció, a hit, a teremtéselmélet, ami még bizonyítást sem követel az nem sokat ér, valójában semmit.

Ami változik, mert nem tud ellenállni a vak természetben létező kölcsönhatásoknak, erőknek az nem tökéletes. Az anyag minden része kénytelen állandóan változni, tehát a létező anyagi formák nem tökéletesek, nem állandóak, így minden változata sem lehet tökéletes. A formák lehetnek nagyszerűek, csodálatosak, de nem lehetnek tökéletesek. Talán egyetlen valami lehet tökéletes, a

mindörökké létező anyag, ami lehetőség a létrejövő változatos és sokféle formáknak, lehetőség a gondolkodó anyag az ember létrejöttére is, és talán az isten szuperlény létrejöttére is.

A teremtéselmélet szerint az ember a tökéletes isten teremtménye, de az ember semmilyen részére, szervére nem lehet azt mondani, hogy megfelelően működik, nagyon hiányosak, korlátosak a képességei. Pedig az isten az embert a teremtéselmélet szerin a saját képmására formálta, de nem adott neki tudást. Vajon milyen lehet az isten, akinek a képmása a tökéletlen ember. Azzal a különbséggel, hogy az isten a teremtéselmélet szerint a mindentudó, mindenható, tökéletes szellemi lény. Bár, ha az isten az szellem, akkor hogyan hasonlíthat az emberre. Ki tudja, talán az ember csak az isten szellem egyik lehetséges formája. Hmmm …

A teremtéselmélet szerint az isten nem adott tudást az embernek és az isten egyháza mindent megtett, hogy ez így is maradjon. A tudást az embernek saját magának kell megszereznie az isten és a hívei ellenére. Azonban az ember a hiányosságait a tudomány megismerésével és az eredményeinek felhasználásával korrigálja, eddig egészen jó eredménnyel.

A tökéletlen emberi szem a teremtés vagy az evolúció eredménye?

Az ember szeme a tökéletlenség szimbóluma lehetne. Az ember nem képes valódi három dimenzióban látni a három pláne a négy térdimenziós világot. Így csak a tudata jelentős hibával és processzorkapacitással korrigálja ezt a tökéletlenséget, de így is csak a 3D-ig jut el. Ám azt rebesgeti az objektív tudományos világ, hogy az univerzumunk talán négy térdimenziós vagy még több is. Ebből azonban nem láthatunk semmit, pedig lehet, hogy ott van az isten szellem és a természetfeletti szellemvilág. (Talán éppen ezért!?) Az isten, ha ő teremtette az emberi szemet, akkor nagyon spórolt a képességeinek tervezésénél és a létrehozásánál.

Bár, az isten útjai kifürkészhetetlenek. De lehet, hogy az isten is ilyen tökéletlen szemmel rendelkezik? Bár, ha a negyedik térdimenzióban van a lakhelye, akkor bizonyára nem. Kár, hogy az isten az embernek nem teremtett jobb szemet. Mert akkor talán láthatnánk az istent. Miért nem akarja az isten, hogy lássuk?

A tudomány szerint a szem az evolúcióval a kezdetlegesből fejlődött ki, tehát az isten nem teremthette az embert saját képmására, legfeljebb egy lebutított verziót hozhatott létre, aki csak 2D-ben lát, és csak a tudata segítségével képes a 3D-és érzékelésre. Talán az ember gondolkodóképessége lehetővé teszi a tudomány fejlődésével a negyedik térdimenzió megismerését is.

A tudomány szerin azonban az élet kialakul a véletlen kölcsönhatásokban minden isteni tudatosság nélkül, és az evolúcióval kifejlődnek az élthez szükséges szervek, csak erre vannak objektív bizonyítékok.

Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. - szentiras.hu

Minden forma keletkezik, átalakul, majd megszűnik. Az univerzum (a világ) és az ember a hívők által elfogadott teremtője az isten nem tökéleteset, nem véglegeset teremtett, tehát nem mindentudó, nem mindenható, nem tökéletes. Ha a feltételezett isten tökéletes lenne, akkor a teremtményeinek is tökéletesnek kell lennie, de ez nem így van.

De mi van akkor, ha ez a tökéletlenség vezet, közelít a tökéleteshez, mégpedig az evolúcióval és a tudományok megismerésével, de ebben a fejlődésben az isten semmit sem segít, legalábbis ennek nyoma sincs.

Viszont a hívei a tudomány fejlődését az emberiség eddigi története során tűzzel-vassal gátolták, a tudomány embereit elégették, nyársra húzták és ma is mindent megtesznek a tudománytalan világnézetükért. Vajon miért?

A természetnek azonban vannak törvényei és ez a forrása a létrejött formáknak. Csak az a forma jöhet létre, ami engedelmeskedik a természet törvényeinek és megvannak a létrejöttének a feltételei. Az anyag, a természet törvényei tették lehetővé a létrejött formákat, de ebben az isten hatását a tudomány nem fedezte fel.

Ötletparádé!

Az isten az evolúciót használta az ember teremtéshez!

Azonban az is lehetséges, hogy az isten nem is akart tökéleteset alkotni. Ezért fejlődőképes anyagi formákat alkotott (teremtett), a mindörökké létező anyagból, amelyek a természet törvényei szerint mozognak, változnak, fejlődnek. Előkészítette a Nagy Bumm-ot, beállította a paramétereket (az alapvető természeti állandókat), majd elindította, had alakuljon a természet törvényeivel, az előre beprogramozottak szerint. Ez elég jól működik, képes volt az evolúcióval a tudatos embert, a gondolkodó anyagot ez a rendszer létrehozni. Tehát ezek szerint az isten olyan szuper lény, ami képes a mindörökké létező anyagból a természet törvényeinek a felhasználásával, a paramétereinek beállításával a végtelen világegyetemben egy fejlődőképes univerzumot megalkotni. Ez nem semmi! Ha így volt! De persze erre semmi tény nem lelhető fel, ez is csak egy spekuláció, mint a teremtéselmélet.

Az isten nem képes tökéleteset teremteni?

Azonban az isten a „minden létezők Létezője”, „minden tökéletesség Tökéletessége” mitől lett ilyen? Ki tanította meg erre? De valóban tökéletes? A világ tele van problémákkal, ellentmondásokkal, katasztrófákkal, az emberiség szenved, pusztul. Lehet, hogy az isten nem szereti az emberiséget? Lehet, hogy az

isten nem képes tökéletes emberiséget teremteni? Lehet, hogy az isten élvezi az emberiség szenvedését, az emberiség nyomorát, pusztulását? Miért kell az emberiségnek az evolúcióval fejlődnie, hogy tökéletesebb legyen? A hívei miért üldözik az objektív tudományos fejlődést? Az ilyen teremtő isten nem tökéletes, mert a teremtménye egy fusi munka. De attól tartok ez volt a terve a „jóistennek", vagy csak erre volt képes. Hmmm … hát létrehozta az ördögöt is, erre a gyalázatra is képes volt. Ez undorító! De lehet, hogy ennek is van haszna az emberiség számára? Csupa a következetesen objektív tudományos alapon megválaszolhatatlan kérdések, pont úgy, mint az isten léte.

Mivel az isten semmilyen objektív tulajdonsága tudományosan nem ismert, nem megfejthető, nem megfigyelhető, így minden a tökéletességére, egyáltalán a létére utaló állítás csak képzelgés csak spekuláció lehet! A tökéletes isten olyan tökéletlen emberiséget teremtett, amelyik szabad akaratából ki is pusztíthatja magát? Valami itt nem stimmel. Ennél sokkal értelmesebb a tudomány által igazolt evolúció, bár így is veszélyes az emberiség önmagára.

Az isten szándékosan tökéletlennek teremtette az embert, logikusan ez is kispekulálható!

Az emberiség a társadalomban nem képes még az isteni tanítással sem a tökéletes létre, sőt. Mert élnie kell, mint az állatoknak harcolnia kell, sajnos szükségszerűen néha gonosznak kell lennie embertársaival, és gonosz is. Úgy tűnik az isten az embert tökéletlennek teremtette és az emberré válásában magára hagyta őt. Vagy emberré válik vagy nem, bár isten útjai kifürkészhetetlenek. Minden hibáját az emberiségnek magának kell elszenvednie és tanulnia belőle. De sajnos az istennek a valóságban nyoma sincs ebben a küzdelemben, legfeljebb csak a képzeletben. A hamis, tudománytalan tanítás ezen nem segít. A megoldás nem lehet más, mint megismerni az objektív valóságot és alkalmazni az emberiség érdekében a humánus emberré válásra. Csak így lehet egyre tökéletesebb az emberiség. Lehet, hogy ez az isten terve?

Egy tökéletes lény csak a tudományos módszerrel gondolkodhat, ha tökéletes az isten, akkor a hívei, akik mindenkor üldözték a következetes tudományos módszer kifejlődését a történelem folyamán, talán nem is őt követik.

Az elképzelt isten úgy tűnik nem tökéletes, legalábbis az emberek által ismert létező világ vizsgálata azt mutatja, hogy rengeteg ellentmondás van, ami állandó változást okoz. Pont úgy, ahogy a létező anyagi világban a tudomány megismeri az univerzumot. De ez a rejtőzködő, a fel nem fedezett isten nélkül is így van. A természeti és társadalmi törvények nem a tökéletességről szólnak, hanem az ellentmondásokra épülő változásról, fejlődésről, a dialektikus és történelmi materializmusról, az evolúcióról. A tudományok által megismert törvényekben

sehol nincs szükség a tökéletes (tökéletlen) isten létére, nagyon jól (vagy rosszul) működik ez nélküle is.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

4. A tökéletességi fokozatok érve

Figyeljük meg, hogy a körülöttünk lévő dolgok bizonyos módokon különböznek egymástól. Egy színárnyalat pl. világosabb vagy sötétebb, mint egy másik; egy frissen sütött almás pite forróbb mint az, amelyet órákkal korábban kivettek a sütőből; egy ember élete, aki szeretetet ad és kap, jobb mint azé, akinél ez nem történik meg.

Így a dolgokat a „több" és „kevesebb" fogalmakkal rendezhetjük el. És amikor ezt tesszük, akkor magától értetődő módon helyezzük el őket a „legtöbb" és a „legkevesebb" közötti skálán. Pl. Úgy gondolunk a világosabbra, mint ami a tiszta fehér ragyogásához közelít, és a sötétebbre, mint ami az átláthatatlan koromsötét felé közelít. Ez azt jelenti, hogy úgy gondolunk rájuk, mint a legtávolabbitól való „távolságra", és mint egy tulajdonságra a „több" vagy „kevesebb" fokozatokon, amit teljes mértékben a legtávolabbi birtokol.

Néha az, ami a különbséget teszi a „több" és „kevesebb" között, szó szerinti távolság a legtávolabbitól. Pl. a dolgok forróbbak vagy kevésbé forróak, akkor amikor több vagy kevesebb távolságra vannak a hőforrástól. A forrás közli azokkal a dolgokkal a hő minőségét, amit azok birtokolnak nagyobb vagy kisebb mértékben. Ez azt jelenti, hogy az általuk birtokolt hő értéket egy rajtuk kívülálló forrás okozza.

Nos, amikor a dolgok jóságára gondolunk, akkor ez annak a része, hogy mit gondolunk arra vonatkozóan, hogy mennyire részesednek a létben. Hisszük, pl., hogy egy szilárd és tartós létező jobb, mint egy olyan, ami mulandó és ingatag. Miért? Mert megértjük egy mély (de nem mindig tudatos) szinten, hogy a lét minden érték forrása és feltétele; végső soron a lét jobb mint a nemlét. Így felismerjük mindazoknak a létezésmódoknak a benső felsőbbrendűségét, amelyek kiterjesztik a lehetőségeket, amelyek megszabadítanak bennünket az anyag szűkös börtönéből, és hozzájárulnak ahhoz, hogy más dolgok létéből részesedjünk, gazdagítva és gazdagodva általuk. Más szavakkal, mindannyian elismerjük, hogy az értelmes létező jobb, mint a nem értelmes létező; hogy az olyan létező, mely szeretetet kaphat és adhat jobb, mint az, amely nem képes ilyenre; hogy a mi létmódunk jobb, gazdagabb és teljesebb, mint egy kőé, egy virágé, egy kukacé, egy hangyáé, vagy akár egy kisfókáé.

De ha ezek a tökéletességi fokozatok a létezők velejárói, és létet okoznak a véges teremtményben, akkor kell lennie egy „leg-"-nek, az összes hozzánk tartozó, létezőként felismert tökéletesség forrásának és valódi alapmértékének.

Ez az abszolúte tökéletes létező – a „minden létezők Létezője”, „minden tökéletesség Tökéletessége” – Isten.

1. kérdés: Az érv egy valóban „jobb”-ot tételez fel. De vajon nem pusztán szubjektív-e az összehasonlított értékekről való minden ítéletünk?

Válasz: éppen maga a kérdést feltevő válaszolja meg ezt. Ugyanis a kérdező nem kérdezhetné meg ezt, hacsak nem gondolja azt, hogy jobb lenne így tennünk, mint nem, és valóban jobb megtalálni az igaz választ, mint nem. Beszélhetünk a szubjektivizmusról, de élni nem tudjuk.

(idézet: Marxista fogalomlexikon)

Idealizmus: filozófiai irányzat, amely a filozófia alapkérdésének megoldása tekintetében a materializmussal ellentétes, amennyiben a szellemi, a nem anyagi elsődlegességéből és az anyagi másodlagosságából indul ki. Ez viszi közel a valláshoz, amely szerint a világ időben és térben véges, s az isten teremtette.

Az **idealizmus** a tudatot a természettől elszakítva vizsgálja, s így szükségképpen misztifikálja mind az emberi tudatot, mind a megismerési folyamatot, és rendszerint szkepticizmust és agnoszticizmust hirdet. A materialista determinizmussal a következetes idealizmus a teleologikus felfogást állítja szembe.

A burzsoá filozófusok az „idealizmus” kifejezést több értelemben használják, magát az irányzatot azonban az egyetlen igazi filozófiának tekintik. A marxizmus-leninizmus bebizonyította e filozófia tudományos tarthatatlanságát, de ellentétben a metafizikus és vulgáris materializmussal, amely az idealizmust csupán képtelenségnek és ostobaságnak tartja, hangsúlyozza, hogy **a filozófiai idealizmus bármely konkrét formájának ismeretelméleti gyökerei vannak**.

Az elméleti gondolkodás fejlődése során az idealizmus lehetősége – **a fogalmaknak tárgyuktól való elszakítása** – már a legelemibb absztrakcióban fennáll. Ez a lehetőség csak az osztálytársadalom viszonyai között válik valósággá, ahol az **idealizmus úgy jelenik meg, mint a mitológiai, fantasztikus vallási képzetek folytatása tudományos köntösben**.

Társadalmi gyökereit tekintve az idealizmus a materializmussal ellentétben, rendszerint azoknak a konzervatív és reakciós rétegeknek és osztályoknak a világnézeteként jelentkezik, amelyek nem érdekeltek a valóság hű tükrözésében, a termelőerők fejlesztésében és a társadalmi viszonyok gyökeres átalakításában.

Az idealizmus abszolutizálja az emberi megismerés fejlődése során szükségszerűen felmerülő nehézségeket, s ezáltal fékezi a tudományos haladást. Mindezek ellenére az idealizmus egyes képviselői új ismeretelméleti kérdések felvetésével és a megismerési folyamat formáinak értelmezésére tett kísérletekkel

ösztönzően hatottak több filozófiai probléma kidolgozására (pl. Hegel a fogalmak dialektikájában „megsejtette” a dolgok dialektikáját).

Ellentétben a polgári filozófusokkal, akik az idealizmus sokféle önálló formáját különböztetik meg, a marxizmus-leninizmus az idealizmus valamennyi válfaját két csoportra osztja: **objektív idealizmus, amely a valóság alapjául egy megszemélyesített vagy személytelen szellemet, valamiféle világfeletti Én tudatát fogadja el, és szubjektív idealizmusra, amely az egyéni tudatra építi a világot.** A szubjektív és az objektív idealizmus közti különbség nem abszolút. Egyrészt sok objektív idealista rendszer tartalmaz szubjektív idealista elemeket, másrészt a szubjektív idealisták, a szolipszizmus elkerülése végett gyakran objektív idealista álláspontra helyezkednek.

Maglód, 2022.12.17. Salánki László (***SaLa***)